

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Mortificationem esse homini apprimè necessariam. Cap. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

non irideretur. Quæ enim seminaverit homo, hæc & metet. Quoniam qui seminat in carne sua, de carne & metet corruptionem. Item & Ieremias, dum ait: Maledictus qui prohibet gladium suum à sanguine. Nam seminare in carne est operibus carnis insistere: quo nomine uniuersa peccata notantur: & prohibere gladium à sanguine, est mortificationis gladium in abscindendis illicitis sanguine signatis non occupare, sed cum ocio sum, & rubigine obductum tenere. De secunda verò, qua propter dominum quædam licita relinquimus, gloriatur Iob, qui de se ait: Desperari, nequaquam ultra iam viuam. Gloriatur & David: Nam defecit, ait, in salutari tuo anima mea. Et iterum: Concupiscit, & defecit anima mea in atria Domini. Quid enim aliud est iustum desperare, inquit Gregorius, nisi presentis vitæ bona, æternitatis electione deserere? Et quid est in atria Domini concupiscere, & deficere, nisi propter amorem æternorum, in amore temporalium etiam nobis concessorum non perdurare? Necessitas autem huius duplicis abnegationis colligitur ex eo quod Bernardus ait, duas esse hominis vias, quarum altera vocatur necessitas, altera verò vocatur cupiditas. Necessitas ea, quæ ad victum, ad vestitum, ad congruam commoditatem necessaria sunt, postulat; cupiditas ea, quæ luxui & ostentationi seruiunt, efflagitat. Has duas vias duplex mortificatio dicta rectificat. Nam mortificatio in illicitis cupiditatem comprimit, vt non eamus post concupiscentias nostras: mortificatio verò in licitis necessitatem angustat, vt paucis contenta res patum necessarias omittat. Est autem apprimè vtile nonnulla licita abscindere, non solum vt consilia sectantes abundantiorum mercedem accipiamus, verum etiam vt affueti ad relinquenda licita, quæ placent, facilius illicita, cum nos inescare tentauerint, relinquamus. Vnde Cassianus egregie ait: Non tam laudabile est si ab illicitis, quam etiam si à licitis temperemus, & his propter eius reuerentiam non vtamur, quæ ea nobis propter infirmitatem nostram vtenda permittit. Et Gregorius: Solus in illicitis non cadit, qui se aliquando & à licitis cautè restringit. Qui ita in licitis se abnegat, potest cum psalmodiographo dicere: Voluntariè sacrificabo tibi, & confitebor nomini tuo, Domine, quoniam bonum est. Ille quippe maxima cum perfectione voluntariè sacrificia offerre videtur, qui ad immolandum spirituales hostias, nec præceptis adigitur, sed sola virtute amoris inclinatur.

Mortificatio tandem siue exterior, siue interior, siue illicita, siue nonnulla licita deserat, multa nomina sortita est, quæ vim eius, ac naturam significant. Vocatur enim mortificationis nomine, quo hucusq; vsi sumus: vocatur etiam abnegatio, renuntiatio, spiritualis circumcisio, ieiunium, odium sui, violentia, crux. Primo nomine vsus est Paulus, dicens: Semper mortificationem Iesu Christi in corpore nostro circumferentes, vt & vita Iesu manifestetur in corporibus nostris. Hoc verò nomen optime exprimit huius sancti studij qualitatem, quo verè mundo morimur, & à multis licitis sequestramur. Abnegationis nomen vsurpat Dominus, dum ait: Qui vult venire post me, abneget semetipsum. Tunc enim nos negamus, cum nobis aliquid malè, aut imperfectè cupientibus per aduerbium non respondemus, & à nostris concupiscentiis, desideriiisque seiungimur. Renuntiationis nomen etiam docuit ipse Dominus. Qui non renuntiat, inquit, omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Est igitur renuntiatio, ait Basilus, nihil aliud, quam vinculorum crasse huius, ac temporariæ conuersationis absolu-

tio, quæ nos dum emancipat semel, ac subducit anxietatibus, & humanam vitam comitantibus negotiis, & promptiores, ac magis idoneos reddit inuendæ viæ ad Dei contemplationem recta prouehenti. Circumcisionis nomen à Paulo multis locis didicimus, cuius est illud: Circumcisi estis circumcisioe non manu facta in expoliatione corporis carnis, sed in circumcisioe Christi. Merito autem hoc nomen mortificationi indidit, quoniam sicut abrogata circumcisio superflua carnis amputauit: ita spiritualis circumcisio à Christo in lege gratiæ retenta, superna-cua mentis abscindit. Ieiunij nomine meminit Dominus per Isaiam: Nonne, ait, hoc est magis ieiunium, quod elegi? Dissolue colligationes impietatis, solue fasciculos deprimentes. Est ac si diceret: Ieiunium mihi gratissimum est peccatorum funes exolucere, & desideriorum inanum pondus abicere. Et Augustinus in eodem sensu loquens, ait: Ieiunium magnum, & generale est, abstinere ab iniquitatibus, & illicitis voluptatibus sæculi. Meminit etiam nomine odij, dicens: Qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam. Nam qui odio habet aliquem, eius frangit voluntatem, & vites enervat: quia verò dum nos abnegamus, similia sensibus & concupiscentiis facimus, ideo aliquid nostri, scilicet quod inordinatum est, detestamur, vt quod potius, & excellentius est diligamus. Nomen quoque violentiæ ex doctrina ipsius Saluatoris accepimus, dicens: Quoniam regnum cælorum vim patitur. Audi ex Ambrosio quænam sit ista vis. Vis, inquit, menti affertur humanæ, quæ diuersis illecebris delinita laborem fugit, voluptates expetit, cum vel metu supplicij coercita, vel præmio prouocata vincere ipsa sentitur, & tanquam exantillatis laboribus palmam, quæ sibi plurimis aduersitatibus subtrahebatur eripere contendit. Ac tandem mortificationem sub nomine crucis nos docuit; nam ait: Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus. De hac cruce, quæ in vera abnegatione posita est, gloriabatur Paulus, quando dicebat: Christo confixus sum cruci. Susceptio enim crucis, inquit Leo Papa, est interfectio cupiditatis, occisio vitiorum, declinatio vanitatis, & abdicatio omnis erroris. Hanc ergo crucem vt hilariter suscipiamus; hanc violentiam vt nobis fortiter inferamus: hoc odium vt vtiliter admittamus: hoc ieiunium vt sanctè custodiamus; hanc circumcisioem vt cum fructu sustineamus; hanc abnegationem, & mortificationem vt strenuè exerceamus, eius tum necessitatem, tum dignitatem, ac præstantiam inuestigemus.

Mortificationem esse homini iusto apprimè necessariam.

CAPVT IV.

VIDE si mortificatio vidimus, nunc eius necessitatem, atque præstantiam spirituales tenendam, & ad perfectionem assequendam videamus. Licet enim ex his, quæ hæcenus diximus, satis perspicua esse potest, tamen res tanta distinctius & explicitius tractanda est, vt nos ad mortificationis amorem & studium alliciat. Mortificatio in ipso vitæ spiritualis ingressu omnibus à Domino præcepta est, sine qua nemo vitam hanc inchoare, aut prosequi, aut consummare præsumat; quia statim atque eam deseruerit, & suis concupiscentiis adhaerent, ab eo, quod

Ierem. 48. 19.
Iob 7. 16.
Psal. 118. 81.
Psal. 83. 3.
Gregor. s. mor. 6. 13.
Bern. ser. 11. 19.
Psal. 90.
Cassian. col. 2. 1. c. 5.
Gregor. s. mor. 6. 8.
Psal. 53. 8.
2. Cor. 4. 10.
Matth. 16. 24.
Lucæ 14. 33.
Basil. reg. 8. 14. diff.

Collof. 2. 11.
Isaia 58. 6.
August. tracl. 17. in Ioan.
Ioan. 12. 25.
Matth. 11. 12.
Ambr. li. 5. in Lucam ad finem.
Matth. 10. 38.
Leo ser. 2 de resurrectione.
adeptus

Exod. 5.
5.

Iosue 5.
16.

Gene. 17.
14.

Cyp. lib.
de card.
nal. oper.
Christ. ser.
de cir-
cumcis.

Bern. ser.
1. de cir-
cumcis.

1. Tim. 6.

Ierem. 4.
4.

Exoch.
44.9.

Hier. ib.

Astr.
18.

Iuel. 1.

adeptus fuerat, bono discedet. Nam quod iustum est Moysi & Iosue accedentibus ad Dominum, omnibus etiam iustis sine dubio precipitur. Quid dictum est illi ad visionem ardentis rubi pergenti? Certè: Ne appropies huc: solue calceamentum de pedibus tuis, locus enim, in quo stas, terra sancta est.] Et quid dictum est huic ad videndum Angelum properanti? Certè: Solue calceamentum de pedibus tuis, locus enim in quo stas, sanctus est.] Idem omnino præceptum omnibus iustis indicitur: ut sciant se in loco sancto stare, si vitam sanctam, Deoque consecratam colere incipiant; ac proinde, debere ipsos calceamenta solvere, id est, affectus omnes carnis deponere, & actus vitæ veteris retractare. Carnalis profectò circumcisio tam sine vlla dispensatione veteribus Israelitis iniuncta est, ut dicat Dominus: Masculus, cuius præputij caro circumcisio non fuerit, debilitur anima illa de populo suo, quia pactum meum irritum fecit.] Sed non minus distinctè nobis circumcisio spiritualis iniungitur, quæ spiritus noxia & superflua refecimus. Idque peripicue testatur Cyprianus ita scribens: Vbi Christus Dominus venit, de quo in capite libri scriptum erat, ut in morte sua, Paris voluntatem impleret, cessarunt sacrificia: nec iam truncationem præputij Euangelium imperavit, sed circumcisione cordis, & omnem tam membrorum, quam affectionum petulantiam gladio spiritus refecit, immutabili decreto mandavit. Et ad idem Bernardus: Et nos fratres, inquit, circumcidi necesse est, & sic nomen salutis accipere. Circumcidi sanè non littera, sed spiritu & veritate: circumcidi non vno membro, sed toto corpore simul. Atque infra: Quæ est moralis circumcisio nostra, nisi quam commendat Apostolus? Victum, inquit, & vestitum habentes, his contenti sumus.] Oprimè profors circumcidit nos, & superflua refecat vniuersa, voluntaria paupertas, pœnitentia labor, regularis obleruatio disciplina.] Audi hanc circumcisionem præceptam apud Ieremiam: Circumcidi mini Domino, ait, & auferre præputia non carnis, sed cordium vestrorum.] Apud Ezechielem quoque: Omnis alienigena in circumcisus corde, & in circumcisus carne non ingredietur Sanctuarium meum.] Cor, inquit Hieronymus, circumcidimus cultello Dei, & auferitur de corde nostro præputium, quando turpes cogitationes nequaquam exeunt de corde nostro, nec de nobis dicitur: Impinguatum est cor populi huius, & auribus suis grauitè audierunt.] Ergo & caro similiter circumciditur, ut nequaquam faciamus terrena opera, quæ pro necessitate corporis facere compellimur, cibum capere, & potum, & somnum, & uti vestibus, quæ tunc circumcidimus, si non ad delicias, & ad luxuriam, & ad inertiam, sed ad necessitatem naturæ, & corporis istius sustentaculum cuncta faciamus.] Sicut ergo pueri apud Hebræos, auctore Euthimio & Theophilacto, prius carnaliter circumcidebantur, quam nomen suæ gentis acciperent, ita iusti prius debent se ipsos spiritualiter circumcidere, hoc est, se ipsos abnegare, quam militum Christi nomen obtineant. Atque adeo magna est mortificationis necessitas, quam non iam nomen perfecti, aut nomen spiritualis viri, sed etiam nomen Christiani videtur supponere. Incassum enim hoc nomen accipit, qui virtute Christi opera carnis non negat, & quæ à Christo separant, non abscindit. Omnibus itaque tam imperfectis, quam perfectis spiritualis circumcisio, id est, mortificatio, quæ illicita & superflua refecet, necessaria est. Vnde peccatoribus dicitur per Iosem: Conuertimini ad me in toto corde vestro: in ieiunio, fletu, & planctu.] Iusto verò pro-

A mittit Dominus per Dauidem: Cum ipso sum in tribulatione.] Peccator ergo conuersus & iustus, licet à Domino dilectus, in dolore sunt, vterque habet quod amputet, vtrumque cruciat circumcisionis dolor; siquidem ille in ieiunio, & fletu, & planctu viuunt, & hic in tribulatione degit, à qua necesse habet liberari. Christus princeps noster caput est gloriosum beatorum & viatorum: sed non eodem modo se beatis, ac viatoribus exhibet. Illos enim forma gloriæ, quam nunc habet, abundè lætificat, istis verò faciem spicis illitam, sanguine perfusam, & lacrymis irrigatam ostendit. Illi secundum id quod vident, semper gaudent, semper lætantur: isti secundum id quod mente considerant, semper vtrumque merent, semper desiderio crucem imitandi succeduntur. Nam ignominiosum esset illis, dū sibi representatur Christus non circumdatus gloria, sed spicis coronatus, si cuperent gloria potiri, & non dolorum eius imitatione, quam abnegatione possident, coronari. Dauidem à Saule fugientem, & in spelunca Odolla lætantem non læti, sed tristes quarunt, non mundi lætitiæ habentibus, sed mundi persecutionem patientibus imperat. Denique conueniunt ad eum omnes, qui erant in angustia constituti, & oppressi ære alieno, & amaro animo, & factus est eorum princeps.] Ita Christo adhuc in Tétorio Ecclesiæ manenti non seipsum mundi commodis & propria voluntate lætantes, sed se ipsos abnegates & duriter tractantes, adherent. Hi sunt in angustia constituti, nam propter amorem perfectionis cordis mortificati, tristitiam voluntariè suscipiunt. Hi sunt ære alieno oppressi, quos suorum peccatorum debita, ad sui mortificationem, id est, ad debitorum exolutionem sollicitant. Hi sunt amaro animo, quibus curæ est semetipsos in amaritudine constituere, ut filij resurrectionem, id est, animi feruorem, & vitæ perfectionem à verò Eliseo, nempe à Christo, consequantur. Hos Christus in deserto huius mundi degens vocat, & dicit illis: Venite ad me omnes, qui laboratis, & onerati estis, & ego reficiam vos.] alacres verò secundum mundi lætitiæ non vocat, sed illis, Væ, nimirum luctum & tristitiam, annuntiat. Væ vobis, inquit, qui habetis consolationem vestram. Væ vobis, qui saturati estis, quia esuriētis. Væ vobis, qui ridetis nunc, quia lugēbitis, & flebitis.] Isti, qui risui, & cachinnis vacant, & suæ voluntati obsecundant, licet statu ad regnum Christi pertinere videantur, tamen vitæ conuersatione non Christo, sed mundo, non viris spiritualibus, sed mundanis iunguntur. Quibus optimè conuenit illud, quod quidam Israelita à Babylone ad suam patriam translatus dixerunt: Et nunc sicut carnes fratrum nostrorum, sic carnes nostræ sunt: & sicut filij eorum, ita & filij nostri.] Nam ad vitam religiosam, vel spirituales translatis, ob suam delictiam non plus diuinæ consolationis, quam sæculares percipiunt. Sicut illi nihil spirituale sapiunt, ita & isti: sicut illi in spiritu, macie attenuantur, ita & isti præ imbecillitate tabescunt: sicut filij illorum, id est, affectus Babyloniæ seruisunt, ita affectus istorum rebus mundanis famulati coguntur. Non propter hoc reliquimus mundum, sed ut ab illo elongati, nec eius recordationem admittamus. Huius enim vitæ finis est, ut Cassianus ait, omnes nostras mortificare & crucifigere voluntates, ac, secundum Euangelicæ perfectionis salutare mandatum, nihil de carnalino cogitare. Absurdum est autem, & satis miserum in arrepto melioris vitæ proppsito solo corpore, & non omnino permanere.

Psal. 90.
15.

1. Reg.
2.2.2.

Matth.
11.28.

Luce 6.
24.

2. Esdra
5.5.

Cass. col
19. c. 8.

neant,

neant? Sanè nihil illius, nisi solam externam formam videntur induere. Nam educti ex Ægypto vitæ prophana, & in Sanctorum conuersationem translati vitia sua delere renuunt, quorum fraudibus iam alia vice decipiuntur. Præcepit Dominus filiis Israël, vt delerent gentes, terram sibi datam occupantes: quibus minime iussa complentibus comminatus est, dicens: Noluistis audire vocem meam, cur hoc fecistis? Quamobrem nolui delere eos à facie vestra, vt habeatis hostes. & dixerunt vobis in ruinam,] Eodem modo tepidis comminatur, qui nolunt suas frangere voluntates, & suos sensus & affectus cohibere. Eorum namque propriæ voluntates, & proprii affectus, sunt hostes, qui quotidie suos seruatores inquietant, & non semel in peccata deiiciunt. Ab istis ergo hostibus decepti sunt, vt postquam se Deo consecrarunt, mundo seruiant, & non secundum Deum, sed secundum hominem viuunt. Perscrutemur quidnam sit secundum Deum & secundum hominem viuere, vt quod dicimus euidenter astruamus. Ille secundum hominem viuunt, inquit Prosper, qui secundum seipsum viuunt; quia & ipse homo est, & secundum seipsum viuunt. Qui si potuerit, est cum quibus vult, pergit quod vult, dormit quando & quando vult, loquitur quæ vult, & vbi vult, manducat, & bibit quando & quod vult, & quantum vult: ridet, ac lætatur inter quos vult: postremò, quicquid paribus suaue est, quicquid tactui blandum, quicquid oculis delectabile, quicquid cæteris sensibus carnis suæ iucundum, exercet, ac sequitur, qualiter vult, qui omnia licita & illicita carnaliter vult. Si illi, qui non se mortificant, hæc omnia faciunt, & propriam voluntatem, regulam suorum operum habent, manifestum est, quia secundum hominem viuunt. Pergat ipse sanctus doctor, & quid sit viuere secundum Deum nobis edicat. Qui, ait, secundum Deum viuunt, non quod eum carnaliter delectat, sed quod ædificat spiritualiter, facit, & omnia desideria carnis spiritualis desiderij delectatione compescit; futura præsentibus anteponit, carnem spiritui subdit, & quicquid cupit, aut agit, non vult ex sua, sed ex Dei sui voluntate procedere, cui placere totis viribus concupiscit. Longè profectò ab istis actibus sunt, qui seipso palpant, & in nullo suis desideriis contradicunt. Non igitur secundum Deum viuunt, atque adeò externam tantum spiritualis vitæ vestem induiti, & operibus carnis occupati, se esse, quod non sunt, aperitissime mentiuntur. Curat hoc diabolus, vt non iam in sæculo tantum, sed in vrbibus quoque Domini, id est, in familiis Domino consecratis habeat non paucos, qui ei tributa persoluant. Curat hoc, vt homines desidij assuetos, & inermes facile (data occasione) ad se transferat, & peccati seruos efficiat. Cauerat Philistinum, ne forte facerent Hebræi gladium ac lanceam. Ita nituntur demones, ne ad Deum transmigrantes instrumenta bellandi, id est, exercitia mortificationis, habeant, quibus poterunt se è manibus hostium eripere.

Iudic. 2. 2.

Prosper lib. 3. de vita contemplat. c. 1.

1. Reg. 13. 19.

Plato in Gorgia.

amouere, quomodo sanitatem acquirunt? Vt in corporibus, inquit Basilus, necessariò & demi illa debent, quæ superuacanea sunt, & quæ absunt apponit: sicidem quoque nobis in animis nostris seruandum est, vt quæ aliena sunt, scilicet amandemus, & quæ idonea asciscamus. At tepidi & immortificati pacem habere non possunt. Pacati enim non erunt, quos tot hostium, id est, inanum desideriorum clamores exagitant, quos tot intestina contrariorum appetituum bella molestant. Est bestia terra, inquit Iob, pacificæ erunt tibi, & scies quòd pacem habeat tabernaculum tuum. Dum ergo bestias terra, id est, cordis nostri passiones non pacamus, frustra in tabernaculo mentis pacem habere contendimus. Virum pacificum elegit Dominus, vt magnificum sibi templum extrueret. Atque ideo iste est sermo eius ad Dauidem: Filius qui nascetur tibi, erit vir quietissimus: faciam enim eum requiescere ab omnibus inimicis suis per circuitum. Ipse ædificabit domum nomini meo. Nec satis fuit ad illud templum ædificandum bellare, sed necesse fuit iam bellasse, & pacem per circuitum quæsiuisse; & nos putamus non iam in ipso bello, quando aliquid terræ subegimus, sed ante omne bellum, quando hostes nostri, id est, immoderati sensus, & affectus nos possident, perfectionis templum ædificare, & locum vbi cum Deo conuersemus, inuenire? Toto cælo erramus, & nos ipsos manifestè decipimus. Nam celestis illa cognitio, quæ non solum intellectum erudit, sed assidua cum Deo colloquia parit, & saporem illum absconditum in affectum transfundit, illis tantum conceditur, qui mortificatione se mundant, qui omni impuritate (quantum possunt) se vacuant, vt necat illud cœlestis percipiant. Nemo enim, inquit Cassianus, in vas fœtidum atque corruptum, vnguentum aliquod nobile, aut mel optimum, aut pretiosum quicquam liquoris infundit. Facilius enim, quam uis odoratissimam myrrham semel horrendis imbuta factoribus testa contaminat, quam vt aliquid ex ea suauitatis aut gratiæ ipsa accipiat: quia multò citius munda corrumpunt, quam corrupta mundantur. Ita igitur & vas pectoris nostri, nisi prius fuerit ab omni fœtidissima vitiorum contagione purgatum, non merebitur suscipere illud benedictionis vnguentum, de quo dicitur per Prophetam: Sicut vnguentum in capite, quod descendit in barbam Aaron, quod descendit in oram vestimenti eius: nec illam scientiam spiritalem, & eloquia scripturarum, quæ sunt [dulciora super mel, & sauium, jimpolluta seruabit. Sic ille. Ex quibus liquet, ad initium & finem spiritualis vitæ, mortificationem necessariam esse. Initium enim est, secundum Deum velle viuere; finis autem sanitatem animi, id est, perfectionem adipisci, & ad iugitatem diuinæ præsentia, & assiduitatem purissimæ orationis venire. At qui se non abnegant, non solum ad finem non veniunt, verum etiam nec huius vitæ initia capeffunt.

Basil. regul. vii. susus distul.

Iob 5. 23.

1. Paral. 22. 9. 10.

Cass. col. 14. c. 14.

Psal. 132.

Psal. 119.

Qui ergo volunt in spiritali vita non in vatum laborare, & aliquos in via Dei progressus facere, in studium propriæ abnegationis diligenter incumbant. Sciant se inter Angelos, & bruta animalia natura positos, quorum extremorum aliquid, vt media participant, & si cupiunt per spiritalem vitam ad Angelorum imitationem transferri, necesse est vt illud extenuent, quod est sibi bestiaque commune. Nullus enim potest vni extremo appropinquare, quin se ab alio disiungat. Mortificatio verò hominem à corpore, id est, à bestialibus motibus separat, vt ad spirituum imitationem accedat. Cognoscant etiam sine mortificationis studio minime posse se diuitias spiri-

E

rus comparare. Sicut enim qui diuitias congregat, parua non despiciat, sed obolos etiam, & minima quaeque coaceruat, ex quibus multiplicatis solet magnus thesaurus conlari; ita qui virtute diues esse gessit, in omnibus se abneget, & minimas quoque se mortificandi occasiones suscipiat, vt magna congerat virtutis augmenta. Modica seimentis detractio non modicum affert messis detrimentum. Sic modica propriae abnegationis praetermissio, quae seminis vicem obtinet, non parua affert profectus spiritalis iacturam. Et quidem Dominus magna solet his dona negare, qui vel in modicis suam mortificationem negligunt, & cor à mundi cupiditatibus elongare contemnunt. Nam dona, vt sint dona, nequaquam debita sunt. Non autem mirum, si ei, qui parcus est in minoribus, quo satis se parum amoris habere demonstrat, id quod non est debitum, denegetur. Mortificationi ergo nostrae totis viribus intendamus; ne amabili, propter quem omnia demisimus, sine frustremur. Cuique statui sua refectio conuenit, & infantibus lacte opus est, at perfectos viros magis solidus cibus delectat. Sicut autem futurae vitae, cuius causa laboramus, perpetua delectatio & aeterna fructio, cibus est, ita praesentem vitam non delectatio, sed mortificatio sustentat. In cuius signum Deus primis nostris parentibus arborem scientiae boni & mali interdixit, lignum verò vitae concessit. Et nobis ergo ad sumendum cibum non alia, quam arbor vitae conceditur. Haec autem, vt inquit Ambrosius, crux est Christi, ex qua si pomum abnegationis accipiamus, & à prauis nostris affectibus fugiamus, certissimè in perpetuum viuemus. Putent infani homines, & iuxta legem carnis viuentes, quòd nos mortificatio perimit, quia ad horam carnem nonnullò pallore afficit, & nos modestiae seruientes à laudibus humanis abscondit: putet, inquam, hoc; nam certum est quòd ipsi falluntur, & nos mortificatione non morimur, sed viuimus; non quoad aliquid bonum, sed quoad detestabile, inordinatimque perimus. Putabant Aegyptij quia filij Israel esset obseruatione circumcissionis, & sanguinis effusione motituri, at contra accidit: nam obseruatio praeccepti non attulit illis mortem, sed vitam. In cuius attestacionem dixit illis post circumcissionem Dominus: Hodie abstuli opprobrium Aegypti à vobis. Ac si diceret: Certè vidistis, quia siccato Iordane in hanc regionem transfuistis, & terram vobis promissam occupastis, & in ea tanquam in terra vobis pacifica circumcisi estis, & per tres dies sine villo timore, donec sanaremini, quieuisistis: non ergo ad mortem eduxi vos ex Aegypto, vt vestri oppressores dicebant, sed vt liberi & securi viueretis. Ita & à nobis spiritalem circumcissionem, id est, mortificationem colentibus, mundi opprobrium auferetur, quia mundani videbunt nos per abnegationem nullo modo vitam perdidisse, sed vitam carnalem, & Deo inuisam pro vita spiritali & Deo grata commutasse.

Mortificationem viri iusti esse Deo gratissimam.

CAPVT V.

SI mortificatio nobis necessaria est, constat eam Deo esse gratissimam, quem, vt amatorè humani generis, omnia nostra bona delectant. Pater enim filium habens dilectissimum morbo grauissimo laborantem, & extremum spiritum agentem, auertissimè cupit, & quaerit medicinam, qua illum, quem vnice amat,

A in tanto discrimine constituto subueniat: inuentam maximo etiam pretio mercatur, & omnibus suis bonis praefert, tanquam vitam filio dilectissimo, & salutem altissimam. Deus autem Pater noster est; pater vique misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui secundum misericordiam suam magnam, regenerauit nos in spem vitam, per resurrectionem Iesu Christi ex mortuis. Er nos filij eius sumus, qui per Christum accepimus potestatem, filios Dei fieri; sed filij aegroti & infirmi, quos si gratia, ac participatio diuinae perfectionis viuificat; at morbus fomitis, & peruersorum appetituum exercet. Signati sumus in illo filio mulieris matris familiaris, cuius serat languor fortissimus; quia ardentissima concupiscentiarum febre languemus. Sed medicina huius aegritudinis, vt supra diximus, mortificatio est, quae vulneribus nostris medetur, tumores pellit, & animae salutem restituit. Hanc ergo pater noster coelestis magnè estimabit, & si nos eam animosè acceperimus, gratissimum obsequium habebit. Voluntas nostra rem insuauem ori admouere recusat; sed si eam vicerimus, & propter amorem Patris & Dei nostri amarum potionem abnegationis acceperimus, obsequium ei acceptissimum exhibebimus. Nihil enim, vt Ricardus Victorinus ait, ita flagrat Domino in odorem suauitatis, quam si macetur ei vitulus propriae voluntatis. Sed quam acceptus erit hic voluntatis propriae vitulus, si illum in amplectenda mortificatione tam nobis necessaria macemus, & si dum perpetuò nos exhibemus, eum in iuge sacrificium conuertamus.

C Est autem hoc loco quid admirabile, & interioris hominis palato suauè, in quo quam gratum sit Domino, quòd nobis imperemus, satis elucet. Nam quemadmodum si paruulus filius vi imbecillitatis oppressus cibum salutare aueferat, qui simul sit morbi medicina, solet pater primogenito filio, & vxori, & famulis imperare, vt cibum illum in conspectu aegrotantis gustent, & laudent, quo ab illo metum auferat, eumque ad gustandum alliciat: ita Dominus verè pater hominis infirmi, quem saluare desiderat, cibum mortificationis maiori filio, & vxori, & domesticis suis gustandum obtulit, vt homo imperfectus tot exemplis prouocatus, ad illum cibum sumendum assurgat. Annon Christus Filius est aeterni Patris? Et quidem filius primogenitus, & non quemadmodum nos adoptione, sed natura: de quo ait: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. At ipse, vt Patris voluntatem impleat, quid ait? Calicem, inquit, salutis accipiam, potum scilicet passionis & crucis, in qua me sacrificabo hostiam laudis. Nec contentus accipere, potum etiam crucis laudat, ne nos bibere vereamur, & dicit: Calix meus mernis quam praclarus est. Annon Ecclesia vxor est Dei? Et sanè, illa de qua Dauid cecinit: Vxor tua sicut vitis abundans, in lateribus domus tuae. Sed illa ab ipso suae conditionis exordio, Deo ita ordinante, calicem laborum bibit, & persecutionem passà est. Quod & ipsa vitis similitudo demonstrat. Nam sicut vitis putanda est, vt fructus suauissimos ferat: ita & Ecclesia pressuras, & afflictiones subire debet, vt abundè fructificet. Audi ipsam persecutionem sustinentem, & calicem doloris bibentem: Filij matris meae pugnauerunt contra me. Quia Iudei, vt Bernardus exponit, filij Synagoga, ex qua primam Ecclesia velut filia processit, magnam aduersus Ecclesiam principio in capite, & progressu temporis, in membris persecutionem excitarunt. Persecutionem autem à Iudeis ceptam gentes roborare persisterunt, & haeretici continuare non cessant, vt semper calicem doloris bibat, & tribulationem patiatur.

1. Cor. 1.
1. Petr. 1.
12. Ioan.
1. 12.
3. Reg. 17.
17.
Ricard. in Psal. 23.
in illud: Et comminuetur vitulus
ut vitulum Libani, etc.
Matth. 17.
Psal. 119.
Psal. 22.
Psal. 127.
Cant. 5.
Bern. ser. 29. in Cant.

Ambr. profus. in Psal. 35.

Iosue 5.